

ZVER
BETANI

ZVER SE BORI

*Za moju voljenu sestru Kiti i njenog zverskog medveda Rufusa.
Možete se boriti da dokažete ko je više zaslužio ovu posvetu.*

Dž. M. F.

Za Nani i Fefe.

I. F.

Naziv originala:

THE BEAST AND THE BETHANY

BATTLE OF THE BEAST

by Jack Meggitt-Phillips

Originally published in English by Farshore, now HarperCollinsPublishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:

The Beast and The Bethany

Text copyright © Jack Meggitt-Phillips 2022

Illustrations copyright © Isabelle Follath 2022

Translation © 2024 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

ISBN 978-86-10-05138-4

ZVER BETANI

ZVER SE BORI

Džek Megit-Filips
Ilustrovala Izabel Folat
Prevela Branislava Maoduš

 vulkančić

Beograd, 2024.

Pernata gozba

Jedino što je od Vintlorije ostalo bila je šuma, a ni nje nije baš mnogo ostalo.

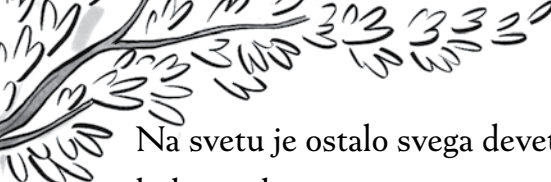
Za drveće se govorilo da poseduje drevnu, omamljujuću magiju – lišće koje može da briše ožiljke, voće dovoljno hranjivo da čitavoj porodici daje snagu punih nedelju dana, koru koja može da ublaži svaki svrab ma kako iritantan ili na ma kako nezgodnom mestu da je. I zato je šuma privlačila mnogo neželjene pažnje ljudi koji nisu umeli da cene lepotu ako je nisu posekli i prisvojili.

Kako se šuma smanjivala, a lovci na trofeje postajali gramziviji, mnoge životinje su napustile njene krošnje.

Ali jedna grupa stvorenja tvrdoglavo je odbijala da ode.

DOBRO DOŠLA KUĆI,
KLODET!

Na svetu je ostalo svega devetnaest vintlorijanskih ljubičastih papagaja, i gotovo svi su živeli u vintlorijanskoj kišnoj šumi. Bili su bučna i nadasve nepraktična vrsta, većito su tražili priliku da otpevaju novu pesmu ili prirede još jednu pernatu modnu reviju, a trebalo je da brinu za vlastiti opstanak.

Na dan o kome je ovde reč, papagaji su se okupili u šupljem deblu najvećeg drveta da proslave treću gozbu te nedelje. Prvu gozbu su priredili da obeleže polurođendan kraljičinog omiljenog korgija, drugu da proslave činjenicu da je jedna ženka papagaja najzad pronašla parče kanapa koje je tražila čitavo popodne. No, činilo se da će treća gozba odista biti posebna.

Svi papagaji su nosili najpernatije praznično ode-lo. I legli su ukusne obroke u jajima jedni drugima, a jačina njihove pesme se već približavala nivou koji bi neki nazvali „neobuzdanim“. Na vrhu drveta je mladi mužjak po imenu Mortimer širio transparent sa natpisom: DOBRO DOŠLA KUĆI, KLODET.

„Nakrivo stoji, Morti!“ , rekla je Đulijeta, izvanredno lepo odeveni stariji papagaj. „Da li ti je potrebna pomoć da to okačiš?“

Mortimer je napravio grimasu. Isprva je samo

Klodet dozvoljavao da ga zove Morti. I još mu je mrška bila opsesija njegove vrste da sve rade zajedno.

„Snaći ću se“, brecnuo se. „Nije mi potrebna ničija pomoć.“

„Znam da ti nije potrebna“, rekla je Đulijeta, „ali je lepo kada ti neko pomogne, slažeš se? Kada bismo se bavili samo stvarima koje su nam potrebne u životu, ne bismo imali ča-ča-ooo, ni čizkejk od borovnice.“

Ushićena sopstvenim čudesnim komentaram, Đulijeta je počela da pevuši melodiju ča-ča dok je vrckala pozamašnom pozadinom, pa snela jaje u kom se nalazio čizkejk od borovnice. Poletela je i zgrabila jedan kraj Mortimerovog natpisa.

„Sklanjaj se!“, povikao je Mortimer povlačeći natpis sebi.

„Nipošto“, odvrtila je Đulijeta pa ga povukla nazad. „Svaki papagaj zna da su četiri kandže bolje od dve.“

Natezanje se nastavilo – Đulijeta je bila rešena da ponudi pomoć, a Mortimer je bio još odlučniji da nje nu pomoć ne prihvati – dok se natpis nije pocepao po sredini.

„Upsi-pupsi“, rekla je Đulijeta.

„Upsi-pupsi?!“, zafrfljao je Mortimer. „Čitave

nedelje sam radio na ovome da bi bilo savršeno za Klodet, a ti si ga, blebetava tupavice, uništila!“

Đulijeti su se oči napunile ljubičastim suzama. Nije navikla na ovako grube reči jer bi svi Vintlorijanci trebalo da budu blagi jedni prema drugima i svetu oko njih.

„I-i-izvini, M-M-Morti“, zamucala je. „Trebalo je da budem p-p-pažljivija.“

„Nije ni trebalo da mi smetaš“, rekao je Mortimer. „Odlazi pa nekom drugom zagorčavaj život.“

Đulijeta je sletela do podnožja drveta lijući ljubičaste suze. Mortimer je okačio veći deo natpisa na kom je sada pisalo: ŠLA KUĆI, KLODET.

Ljutilo ga je to što je shvatio da ga grize savest zbog načina na koji se poneo prema Đulijeti, premda je ona uništila njegov natpis. Znao je da će ga Klodet, kada stigne, naterati da se izvini pa je nevoljno sleteo na tlo.

Šuplje deblo se pretvorilo u kaos ljubičaste boje u kom su sve ptice pevale i plesale neku veselu melodiju o povratku njihovog omiljenog papagaja. Pevale su o izvanrednoj mekoći Klodetinog perja, njenom medno-svilenom glasu, i dobroti koju je ukazivala svima koje je sreća. A čitava strofa bila je posvećena

svetlucanju njenog levog oka.

Za razliku od većine pripadnika svoje vrste, Mortimer nije voleo gozbe. Obično je tražio izgovore da ih izbegne, i samo je za ovu napravio izuzetak zbog naklonosti prema Klodet. Zapravo, od svih papagaja u šumi, Mortimer je možda Klodet i najviše voleo. Bila mu je kao majka nakon što su njegove roditelje ubili lovci na trofeje.

Da je Mortimer bio od onih papagaja što pevaju i plešu, onda bi poveo strofu koja bi ostatak drveća ganula do suza. Pitao se da li da pokuša, zbog Klodet. Nevoljno, i blago drhteći, zašao je dublje među okupljene. Ali pre nego što je stigao i notu da ispusti, ili makar i zavrcka zadnjicom, čitava je šuma počela da se tresе.

Ispred drveta je iz zemlje izbila lokva. Najpre se činila kao i svaka druga lokva – kakva se može naći na pločniku nakon kiše, ili u teretani nakon naročito znojne partije između dve vatre. No, zatim je počela da šišti i pršti.

„Stiže!“, rekao je Mortimer uzbuđeno. „Klodet će svakog časa biti ovde!“

Proteklih nekoliko nedelja Klodet je bila pod nadzorom **Državnog Odseka za Radikalno Istrebljenje**

Smrtljivaca (D.O.R.I.S. za prijatelje), tajne organizacije čiji su agenti putovali gotovo isključivo putem lokva-portala. Niko od papagaja nije bio sasvim siguran zašto D.O.R.I.S. uopšte mora da pazi na Klodet, ali su svi bili silno uzbuđeni što je vide. Mortimer je našušurio perje da se postara da je u najboljem izdanju, dok su ostali pevali Klodetinu pesmu sve snažnije i histeričnije.

Lokva je izbacila tri D.O.R.I.S. agenta, poznatijih kao Dorisi: jednog čoveka, drugog nalik na čoveka i trećeg ni najmanje nalik na čoveka. Sva trojica nosili su oružje koje je bilo raznovrsno koliko i oni sami.

„Koji papagaj je ovde na najvišem položaju? Imam posebnu poruku glavnog agenta D.O.R.I.S.-a, gospodina Nikolasa Nikla“, rekao je Agent Hjui, uglađen čovek sa laserskom puškom.

„U Vintlroriji nema društvenih lestvica“, odgovorio je jedan papagaj pevušeći. „Svaki čovek, papagaj i žaba krastača u šumi žive ravnopravno.“

„To prosto nije prihvatljivo“, bio je uporan agent Lui, čovekoliki agent sa narandžastim krljuštima umesto kože. „Mora da je neko ovde na čelu. Ne možemo sa svima vama da obavimo razgovor odjednom.“

„Zašto, pobogu, ne možete? Mi Vintlorijanci smo svi prijatni sagovornici. Iskušajte nas na ma koju temu, i dajem vam reč da vas nećemo razočarati“, odgovorio je jedan drugi papagaj.

„Imenujte... predvodnika“, prosiktao je agent Stjui, koji je izgledao kao plod ljubavi kaktusa i velikog oposuma. „Ako to ne uradite, nećemo moći da prebacimo Klodet na ovu lokaciju.“

„To sam ja“, istupio je Mortimer. „Sada nam dajte Klodet.“

Među drugim papagajima začuo se žamor. Niko to nije rekao naglas, ali svi su mislili kako, i da njihova vrsta ima predvodnika, to nikako ne bi bio Mortimer.

Agent Hjui se sagnuo, prineo nos kljunu mladog papagaja. „Ime, položaj i zanimanje?“

„Ne tiče vas se, ne tiče vas se, i ne tiče vas se“, odgovorio je Mortimer. „Gde je Klodet?“

Agent Hjui je klimnuo agentu Luiju a ovaj je Mortimeru dao nerazumljiv medicinski karton. Agent Stjui je u čudnovati radio-aparat proskitao koordinate.

„Gospodin Nikl je smatrao da bi trebalo da vas upozorimo na Klodetino stanje, jer znamo da je krila istinu“, rekao je agent Hjui. „Nije želela da brinete.“

„O čemu to pričate?“, pitao je Mortimer. Ton mu je bio oštar, neprijateljski, ali iznutra su ga izjedali strah i briga. „Samo mi recite.“

„Klodet je bila u dodiru sa stvorenjem mračnim i opasnim i neprijatnim kao jež koji vreba iz mraka sa torpedom“, rekao je agent Lui. „Učinili smo za nju šta smo mogli, ali joj nešto ne dozvoljava da se oporavi. Iskustvo sa tom... stvari... ju je strašno oslabilo.“

„Ima sreće što je živa“, prosiktao je agent Stjui srešavši se. „Ovo stvorenje prate smrt i razaranje ma gde

da ode.“

„Kojе stvorenje?“, pitao je Mortimer. „Zašto mu ne izgovarate ime?“

Tri agenta su se pogledala.

„Samo smo želeli da vas pripremimo“, rekao je agent Hjui klimajući glavom agentu Stjuiju. „Gospodin Nikl je smatrao da je to najmanje što zaslužujete.“

Agent Stjui je petljao oko nekog visokotehnološkog uređaja koji je veoma podsećao na kišobran. Lokva-portal je ponovo počeo da šišti i pršti – ovog puta gnevnije.

Papagaji u poslednjim redovima koji nisu čuli razgovor počeli su da kliču i huču i pevaju Klodetinu pesmu. Ostali su im se pridružili nadajući se da će umiriti nerve pesmom, no Mortimer je držao kljun zatvoren.

Pesma je postajala sve glasnija, a lokva sve šištavija i prštavija, dok nešto ljubičasto nije izletelo iz nje. Pesma je smesta utihnula.

To nešto ljubičasto bila je Klodet.

Papagajima je bio potreban trenutak da je prepoznaju jer se tako mnogo promenila. Njeno nekada veličanstveno perje bilo je blede i proređeno, sjaj u oba oka joj se pomračio, i pod jednim krilom nosila je

malu štaku. Svim silama se trudila da razvuče kljun u smešak.

„Zdravo, lučići“, rekla je. Njen prelepi glas bio je hrapav i napukao. „Tako je lepo sve vas videti. Hoćemo li zapevati...?“

Klodet se trudila da bude hrabra, ali bilo je ovo suviše zahtevno za nju. Zateturala se na kandžama pa pala na pod.

Mortimer je smesta doleteo do nje. Ostali papagaji su doneli lišće, koru, voće i ostale tajne šume koje

bi mogle da joj iscele boljke. Mortimer ju je primio u mala krila pokazujući osetljivost i nežnost kakve niko od drugih papagaja pre nije video.

„Kludet... ja...“, zaustio je Mortimer.

Nije znao šta da kaže. Poslednji put kada ju je video, Kludet je mogla da otpeva čitav koncert a da grašku znoja ne pusti. Sada nije mogla ni rečenicu da dovrši. Gledao je najmilijeg papagaja na svetu ovako oslabljenog i osećao smrtni strah i nemoć – no, ponajviše je bio potpuno razjaren.

„Ko ti je ovo uradio, Kludet?“, pokušao je Mortimer najnežnijim glasom, ali je zvučao ogorčeno i grubo. „Daj mi ime!“

„Zver“, promrmljala je Kludet. Sa ono malo snage što joj je bilo preostalo, sela je i žurno mu na uho šapnula. „Zavirila sam u um zveri, Morti: strahovita dela, užasna sećanja. Ali ništa ne može da se poredi sa onim što želi da uradi devojčici po imenu Betani. Spasi je, Morti. Učini sve što možeš i SPASI BETANI.“

Ne-zver i Betani

„PUSTI ME!“, vikala je Betani dok su dva debela jezika zveri puzila oko njenog vrata kao dve gramzive kobre.

Bila je zarobljena u sjajnim crvenim zidovima laserskog kaveza D.O.R.I.S.-a. Na podu je mrtav ležao njen najbolji prijatelj, mladi petstodvanaestogodišnjak, Ebenizer Tvizer.

„O, mislim da neću“, rekla je zver. Betani nije znala kako i dalje može da govori jer joj nije mogla videti lice. „Ovu gozbu dugo čekam i imam nameru da uživam u večeri.“

Dok je zver govorila, sve više jezika obmotavalo se oko Betani – najpre su joj puzili oko patika i farmerki, pa joj prekrili džemper, pre nego što su se dva

ustremila pravo na njeno lice.

„Zar si zaista mislila da mi možeš pobeći?“, pitala je zver. Betani se migoljila i koprcala osećajući kako je zver privlači do svojih slinavih, smrdljivih usta. „Zar nisi shvatila istinu? Uvek u rukavu imam novi plan.“

Zver je isпустиła dubok, ljigav kikot. Betani je, kako je klizila bliže smrti, shvatila da je ovo bilo neizbežno. Nikada nije imala šanse da se odbrani od zveri.

A tada se, baš kada se zver spremala da je sažvaće u komade, probudila.

Shvatila je da se prevrće u spavaćoj sobi petnaestospratne kuće. Bila je mokra do gole kože. Najpre je pomislila da je natopljena zverinim slinama pre nego

što je shvatila da je to njen znoj. Počela je da dodiruje svoje telo u mahnitom pokušaju da se uveri da je svaki ekstremitet, prst, zglavak i čašica kolena na svom mestu, nesažvakani i spremni za upotrebu.

Nesigurno je iskočila iz kreveta. Noge su joj još drhtale, i morala je nekoliko puta da protrlja oči da se potpuno uveri da nije bila zarobljena u kavezu zveri.

„Glupi, glupi mozak“, gundala je. „Zašto uvek moraš da mi daješ košmare?“

Mozak ju je košmarima mučio već mesecima – otako je poslednji put videla zver u kavezu. Ponekad je njen um osmišljavao složene scenarije sa čajnicima koji eksplodiraju i vulkanskim košnicama; a ponekad je

naginjao jednostavnosti sa prostim odsecanjem glave.

Betani je uvek bilo potrebno nekoliko trenutaka da se oporavi. Bila je beskrajno zahvalna što je stvorenje koje ju je gotovo živu pojelo (dva puta) bilo zarobljeno u nekom dalekom kavezu. Da joj noge nisu drhtale, možda bi čak pokušala da skače od radosti.

Betani se obukla i istabanala iz sobe, rešena da sve ovo ostavi za sobom. Nikome nije rekla za košmare jer joj se činilo da su nekako stvarniji ako priča o njima.

Ebenizera je u prizemlju zatekla kako zabrinuto gleda kroz prozor. Betani je obično volela da dan započne zbijajući neslane šale sa Ebenizerom ili ismevajući njegove glupave prsluke, ali bilo je nečega u pogledu na njegovo beživotno telo u snu, zbog čega se osećala velikodušnije prema njemu. Pritrčala mu je i počastila ga uvek pomalo zastrašujućim smeškom.

„Jutro, ružna njuško!“ Bio joj je potreban trenutak da se sabere jer nikada nije umela naročito dobro da izgovori slinave stvari. „Želim da znaš... da mi je baš drago što nisi skončao na užasan način.“

Ebenizer se okrenuo od prozora i trepnuo nekoliko puta. Bila je to jedna od najlepših stvari koje mu je Betani ikada rekla i on nije imao predstavu čime je

to zaslužio.

„Hvala, Betani“, rekao je Ebenizer. Ni on sam nije bio naročito vešt sa slinavim stvarima, pa je duboko udahnuo. „Ja... pa, i ja sam oduševljen što ni ti nisi umorena na užasan način.“

Betani mu je ponovo uputila svoj zastrašujući smeh pa otabanala u kuhinju. Uzela je čekić i počela da mlati siroti, bespomoćni, mafin do neprepoznatljivosti a Ebenizer je nastavio da gleda kroz prozor.

„Da li je neko došao?“, povikala je Betani.

Napolju, na travnjaku, Ebenizer je stavio svoj portret na kom izgleda poprilično junački na vrhu planine. Pored njega je stajao natpis na kom je pisalo:

OTVORENA KUĆA DOBROČINSTVA

Imate problem? Pozvonite i gospodin Tvizer će rešiti vaš problem. Molim vas, stanite u uredan red.

Nažalost, pred kućom nije bilo reda – ni urednog ni ma kakvog drugog. Na travnjaku nije bilo ni goluba.

„Ovo nema smisla“, uzdahnuo je Ebenizer. „Kao da susedstvo ne želi moju velikodušnu pomoć.“

U sklopu njihove misije dobročinstva, Ebenizer

je pokrenuo Mudri Tvizer – posao rešavanja problema koji se bavio svakim problemom ma koliko on bio mali ili velik. U početku je imao desetine klijenata, ali su, jedan po jedan, prestali da mu se obraćaju. U pokušaju da ih vrati, i reklamira svoj posao, unajmio je umetnika da ga naslika u mnogo provokativnih poza i odevnih kombinacija.

„Možda bi trebao da stavim portret na kom spasavam gospodina Tiblsa“, razmišljao je Ebenizer. „Na njemu mi oči zaista sijaju.“

„Ili bi možda prosto trebalo da prihvatiš da ljudi neće doći danas“, odvratila je Betani. „Možda su siti tvoje jedinstvene vrste... pomoći.“

„Besmislice! Mudri Tvizer je čisti trijumf. Nije čudo što sam nakon pet vekova života mnogo mudrostan“, rekao je Ebenizer. „Zaboga, pa juče me je odgajivač ptica pitao da li bih mogao da mu pomognem da njegov hoacin manje zaudara na sendvič sa jajima ostavljen na suncu decenijama. Odsedeo sam dugo i propisno u Odaji za duboko razmišljanje na četvrtom spratu. Toliko sam vremena posvetio problemu da sam propustio i ručak i poslepodnevni čaj.“

„Da, ali šta si zaista uradio u vezi s tim?“, pitala je

Betani.

„Pa, nakon obilja prebiranja po rezancima, shvatio sam da ne mogu pomoći sirotanu. Objasnio sam odgajivaču ptica da ja nisam, i nikada nisam bio, hoacin – i stoga ne može od mene očekivati da razumem njihov zadah“, kazao je Ebenizer. „Potapšao sam ga po leđima na rastanku i obećao mu da ću dati sve od sebe sa nekim drugim problemom koji bi mogao da ima u budućnosti. Nije to pokazao, ali video sam da je bio silno ganut trudom koji sam uložio u njegov mali problem.“

Betani se podsmehnula. Gotovo svi Ebenizerovi projekti dobročinstava završavali su tako što je susedima govorio da ipak ne može da im pomogne. Spremala se da mu ukaže na to da dani koje je provodio u Odajama za duboko razmišljanje i nisu davali ploda, ali se ovog puta ugrizla za jezik. Dugo joj je trebalo da zainteresuje Ebenizera za dobročinstvo i nije želela da kaže ništa što bi moglo da umanjí entuzijizam.

„U pravu si – oboje činimo mnogo dobra“, rekla je Betani najmanje sarkastičnim tonom. Raširila je leš mafina između dve kriške hleba i uzela tubu majoneza iz frižidera. „I možemo to da uradimo jer 'nam niko ne smeta'. Kao što naša prijateljica Klodet kaže

– kada ukloniš loše iz života, dobrom je mnogo lakše da se useli.“

„Ona je mudar papagaj“, složio se Ebenizer. Uvek mu je bilo pomalo nelagodno kada bi se spomenula Klodet jer je osećao krivicu zbog svega što joj je zver uradila. „Kako je ona?“

„Trebalo bi da su je danas vratili u Vintloriju“, rekla je Betani. „Poslaće nam adresu da bismo mogli da razmenjujemo TOVARE razglednica.“

„O, kako divno! Ne mogu da dočekam da joj ispričam za čuda Mudrog Tvizera“, zapljeskao je Ebenizer oduševljeno. „Biće silno ponosna na to koliko smo se udaljili od zveri.“

Betani je zadrhtala na pomen zveri. Stisnula je bočicu majoneza kao da je loptica za oslobađanje od stresa i slučajno izazvala eksploziju. Na sreću, eksplozije majoneza bile su prilično uobičajene u blizini Betaninih sendviča pa Ebenizer nije obraćao mnogo pažnje na to.

„Kada smo kod toga, kako stoje stvari u radionici slatkiša gospođice Madl?“, pitao je Ebenizer.

„Da, dobro, valjda“, rekla je Betani. Čvrsto je zatvorila oči i pokušala da potisne sve misli o zveri iz glave.

„Ne zvučiš mi preterano oduševljeno“, bio je

